

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL TÂRGU MUREȘ
SECȚIA A II-A CIVILĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
Dosar nr. 144/43/2012

SENTINȚA Nr. 21

Ședința publică din 17 ianuarie 2013

Completul compus din:
PREȘEDINTE Adela Vintilă
Grefier Doina Pop

Pe rol pronunțarea asupra acțiunii în contencios administrativ formulate de reclamantul **MIRCEA MUNTEANU NICOLAE**, cu domiciliul în xxxxxxxxxxxx, în contradictoriu cu pârâțul CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII, cu sediul în București, xxx, pentru anularea Hotărârii nr.60/22 februarie 2012 emisă de pârât.

În lipsa părților.

Reclamantul Mircea Nicolae Munteanu, prin avocat a înregistrat la dosar cu data de 17 ianuarie 2013, cerere de repunere pe rol și concluzii scrise (f.92-95).

Mersul dezbatelor și susținerile părții prezente s-au consemnat în Încheierea ședinței publice din 10 ianuarie 2013, care face parte integrantă din prezenta, pronunțarea fiind amânată pentru data de astăzi, 17 ianuarie 2013.

CURTEA DE APEL

Prin cererea înregistrată la data de 04 aprilie 2012, la această instanță sub nr.144/43/2012, reclamantul Mircea Munteanu Nicolae, a solicitat, în contradictoriu cu Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, anularea Hotărârii nr.60/22.02.2012 emisă de pârât, obligarea pârâtului, în cazul anulării hotărârii

menționate, la publicarea hotărârii judecătorești într-un ziar de circulație națională și pe pagina proprie de internet, pentru prejudiciul moral creat, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea cererii s-a arătat că, prin Hotărârea nr.60 din 22.02.2012, CNCD a soluționat dosarul nr.2A/2012, format în urma autosesizării semnate de președintele Colegiului director cu privire la caracterul discriminatoriu al unui mesaj postat pe profilul personal înregistrat pe site-ul de socializare Facebook, Astfel, în data de 19.01.2012 reclamantul arată că a postat pe profilul său un mesaj „Arbeit macht frei - asta să înțeleagă protestatarii”, precizând că profilul este deschis doar persoanelor înregistrate ca și prieteni.

Prin hotărârea atacată CNCD a ajuns la concluzia că aspectele sesizate intră sub incidența art.2 alin.1 și art.15 din OG nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare iar în baza art.2 alin.11 și art.26 alin.1 din actul normativ de mai sus i s-a aplicat o amendă contravențională în valoare de 1.000 lei. Reclamantul apreciază hotărârea ca fiind nelegală pentru următoarele considerente:

În primul rând acesta arată că la adoptarea hotărârii nu au fost respectate normele de procedură aplicabile cu privire la forma și conținutul autosesizării consiliului.

Astfel, art.19 alin.2 din OG nr.137/2000, prevede că una din modalitățile de sesizare a CNCD este autosesizarea care poate fi inițiată conform art.13, de oricare membru al colegiului director prin întocmirea unei note de autosesizare motivate.

În opinia sa, nota de autosesizare în baza căreia a fost pornită procedura îndreptată împotriva sa, înainte de efectuarea unor investigații minimale și de stabilirea unei stări de fapt vorbește despre „descrierea faptei de discriminare” și nu despre o presupusă faptă de discriminare. De asemenea, acesta susține că descrierea faptelor imputate conține grave carențe întrucât autosesizarea nu este motivată. Astfel aceasta se mărginește la a enunța că „Directorul de cabinet al Prefecturii Mureș, Mircea Munteanu, a postat, joi seara, pe pagina sa de Facebook, mesajul „Arbeit macht frei (Munca te face liber) - asta să înțeleagă protestatarii”, un mesaj folosit de naziști și afișat la intrarea în lagărele de concentrare”.

Motivarea autosesizării corelează acest mesaj cu cel folosit de Germania nazistă ca semn de afiș la intrarea lagărele de concentrare fără ca să fie explicată corelația dintre mesaj și concluzia la care ajunge autorul sesizării.

Această expresie însă nu a fost folosită de-a lungul istoriei numai în acest context ci comportă și alte sensuri.

Reclamantul mai arată că parcurgerea procedurii administrative cu caracter jurisdicțional prev. de OG 137/2000 aruncă îndoiala asupra legitimității procedurii datorită faptului că „acuzatorul” are rol și de „judecător”.

Drept probe în actul de sesizare au fost invocate generic „articole de presă” fără să fie amintită măcar o publicație.

Într-adevăr, presa a asociat mesajul său cu sloganul folosit de nașiști însă niciun moment reclamantul nu a înțeles să asocieze acest mesaj cu sensul acordat de presă sau de către emitentul actului de autosesizare.

În concluzie recurentul arată că actul de sesizare nu a fost motivat în conformitate cu cerințele legale aplicabile.

O altă critică adusă de recurent hotărârii atacate vizează starea de fapt care, în opinia sa, a fost reținută greșit de către CNCD. În acest sens se arată că în hotărârea atacată s-a reținut că „partea reclamantă în calitate sa de șef de cabinet al Prefectului Județului Mureș a postat pe pagina sa personală a rețelei de socializare Facebook mesajul față de care Consiliul a inițiat o procedură de autosesizare. Sub acest aspect, calitatea părții reclamate de persoană care ocupă o funcție publică este importantă în aprecierea faptei supuse analizei”.

Acest mesaj, susține recurentul, a fost postat de către el în timpul liber, în afara orelor de program în cadrul cancelariei prefectului, pe pagina personală, creată pe site-ul de socializare Facebook. În acel cont nu era niciun indiciu despre calitatea sa de director al cancelariei prefectului și nu era postată nicio afirmație sau apreciere în legătură cu această calitate.

În mod greșit consiliul în mod repetat a reținut că afirmația a fost făcută în calitate sa de „șef de cabinet al Prefectului Județului Mureș” și că a deținut „funcție publică”. Apreciază că există un dubiu în privința temeiniciei hotărârii luate câtă vreme el a fost directorul cancelariei Instituției Prefectului Mureș și nu șef de cabinet al prefectului, și acesta a ocupat poziția în temeiul unui contract individual de muncă fiind o poziție contractuală care nu

presupunerea exercitarea unei funcții publice. Profilul său personal pe Facebook este accesibil doar prietenilor adică unui grup restrâns de persoane iar mesajul a fost preluat de către presă de pe o captură de ecran realizată de o persoană care avea acces la profilul respectiv.

O altă critică vizează faptul că faptele reclamate nu intră sub incidența prevederilor art.2 alin.1 și art.15 din OG nr.137/2000.

Astfel s-a reținut că fapta sa „are caracter de propagandă naționalistă și vizează atingerea demnității, respectiv creează o atmosferă de intimidare, ostilă, degradantă ofensatoare îndreptată împotriva grupului de protestatari din Tg-Mureș și din alte localități ale țării”.

În opinia sa recurentul consideră că faptele de mai sus nu întrunesc elementele constitutive ale faptei de discriminare prevăzute de textele legale de mai sus întrucât, pe de-o parte fapta nu constituie discriminare iar pe de altă parte, nu sunt întrunite elementele constitutive ale faptei contravenționale prevăzute de art.15 din actul normativ de mai sus.

Prin hotărârea atacată CNCD nu a reușit să explice prin ce modalitate mesajul a reprezentat o excludere, restricție sau preferință așa cum prevede art.2 alin.1 din OG nr.137/2000, Consiliul eșuând în a demonstra că scopul sau efectul mesajului său este unul dintre cele stabilite în textul legal invocat mai sus.

De asemenea, mesajul său nu a fost un atac asupra demnității umane a protestatarilor ci a fost exprimarea poziției sale subiective despre modul în care persoanele nemulțumite de situația socială din România ar trebui să determine schimbarea,

În acest context, recurentul arată că nu a dorit să vizeze, prin acest mesaj, demnitatea persoanelor din comunitatea evreiască din România care a fost supusă unor persecutări teribile în perioada celui de al doilea Război Mondial și mai arată că deși acest eveniment a fost intens mediatizat, nicio asociație a minorităților evreilor din România nu a luat atitudine, adică nu s-a simțit vizată de către mesajul său. În concluzie, nu se poate reține că postarea acestui mesaj, dedicat prietenilor, reprezintă un act de discriminare.

Pentru ca o conduită să constituie faptă de comportament discriminatoriu ce a avut ca scop sau a vizat încălcarea demnității umane, trebuie dovedit – dincolo de orice dubiu – că sunt îndeplinite toate elementele constitutive prevăzute de lege: fapta

să fie săvârșită cu vinovăție; să aibă ca scop sau să vizeze atingerea demnității umane sau să vizeze „crearea unei atmosfere de intimidare, ostile, degradante, umilitoare sau ofensatoare, îndreptat împotriva unei persoane, unui grup de persoane sau unei comunități și legat de apartenența acestora la o anumită rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială sau la o categorie defavorizată”.

În speță, în opinia recurentului lipsește condiția vinovăției referitor la pretinsele fapte de discriminare întrucât mesajul folosit a exprimat convingerea sa că cei nemulțumiți de situația socio-politică din România în loc să solicite schimbări politice printr-un comportament violent ar trebui să solicite schimbarea prin muncă și prin activități sociale constructive și adecvate unei societăți democratice, neurmărind crearea unei situații discriminatorii față de destinatarii mesajelor, respectiv protestatarii.

Prin această postare a mesajului încriminat nu s-a urmărit încălcarea demnității umane întrucât această expresie „Arbeit macht frei”, are origini diferite și independente de doctrina hitleristă și de sensul cu care această expresie subzistă în conștiința publică datorită întrebuițării acesteia de către regimul celui de-al treilea Reich. Recurentul arată că originea acestei expresii se găsește în conștiința populară germană, aceasta reprezentând un proverb și a fost folosită și de către filozoful german Hegel. Deturnându-i sensul filozofic dat de acesta, propaganda național-socialistă din Germania în anii 30 l-a folosit ca și slogan pentru proiecte de infrastructură majoră demarate pentru depășirea crizei sociale iar în cel de al doilea Război Mondial expresia a fost asociată lagărelor de concentrare, de aici provenind, de altfel, încărcătura negativă a textului.

În practica CNCD, exprimată cu ocazia soluționării unei spețe în care s-a examinat dacă o anumită expresie, care are mai multe sensuri, poate constitui discriminare s-a afirmat că datorită faptului că acea expresie are mai multe înțelesuri, folosirea acestuia într-un anumit context nu poate constitui discriminare și nu este în măsură să atragă răspunderea contravențională. Or, în cauza de față, Consiliul a înțeles să-și schimbe orientarea și să ia o altă decizie.

Mesajul său considerat discriminatoriu nu a fost săvârșit în public așa cum în mod greșit a reținut consiliul.

Atragerea răspunderii contravenționale prin hotărârea atacată constituie, în opinia recurentului, o ingerință în dreptul său la dreptul la libera exprimare ingerință care nu respectă exigențele art.10 alin.2 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Într-adevăr ingerința pare a fi îndeplinită de mecanismele OG nr.137/2000 însă restrângerea nu era necesară în condițiile unei societăți democratice. Astfel, cu privire la acest aspect recurentul arată că trebuie ținut cont de următoarele aspecte: mesajul său a fost exprimat pe pagina sa personală înregistrată pe site-ul de socializare Facebook și accesibil exclusiv persoanelor acceptate de el fiind, așadar, un mesaj privat, formarea profesională a sa respectiv, a activității în domeniul presei și în domeniul administrației publice deținând un doctorat în sociologie, aspect care i-a permis un contact profesional cu lucrările filozofice care consacra ideea transmisă prin mesajul postat iar ideologia despre muncă nu este doar o simplă afirmație ci și o aplică în viața de zi cu zi atât în agricultură cât și în tâmplărie. Cât privește consecințele presupusului mesaj discriminatoriu se precizează că pe lângă criticile primite din partea unei instituții de presă și a unor partide politice acesta nu a avut consecințe nefaste nici la adresa persoanelor care au participat la evenimentele pe marginea cărora a fost emis mesajul și nici la adresa altor persoane.

În consecință, cu privire la aceste aspecte recurentul arată că nu a exista o necesitate socială pregnantă care să determine suprimarea libertății de exprimare și să interzică exprimarea de opinii personale asupra unor subiecte de interes public.

Mai mult, în opinia sa, necesitatea protejării demnității umane raportat la circumstanțelor concrete ale faptelor imputate a impus o măsură disproporționată din partea CNCD, iar aplicarea sancțiunii contravenționale a reprezentat o ingerință nepermisă de lege în dreptul său la liberă exprimare.

CNCD, prin întâmpinare a solicitat respingerea acțiunii ca nefondată.

Examinând acțiunea prin prisma motivelor invocate, a actelor și lucrărilor dosarului, instanța constată că aceasta este nefondată pentru următoarele considerente:

Conform art. 19 alin. 2 din OG nr. 137/2000, *Consiliul (CNCD) își exercită competențele la sesizarea unei persoane fizice sau juridice ori **din oficiu***. În ceea ce privește sesizarea din oficiu, prin art. 13 din Procedura internă de soluționare a petitiilor și sesizărilor din 11 aprilie 2008 a CNCD, *autosesizarea cu privire la orice situație, anunț sau eveniment în privința cărora exista indicii cu privire la existența unor fapte care presupun săvârșirea unei fapte de discriminare, poate fi inițiată de oricare membru al Colegiului director, **prin întocmirea unei note de autosesizare, motivată***. În speță, reclamantul critică nota de autosesizare prin prisma faptului că nu cuprinde o motivare corespunzătoare, mărginindu-se să coreleze mesajul postat de petent pe pagina sa de Facebook cu cel folosit de Germania nazistă ca semn de afiș la intrarea lagărele de concentrare fără ca să fie explicată corelația dintre mesaj și concluzia la care ajunge autorul sesizării.

Curtea apreciază că nici nu era necesară a fi explicată această corelație prin nota de autosesizare, explicarea urmând a avea loc doar prin hotărâre, după analizarea întregii stări de fapt, cu luarea în considerare și a apărărilor celui în cauză. De altfel, în cuprinsul notei (fila 47) se arată că CNCD analizează declarația sub aspectul art. 2 alin. 1 și art. 15 din OG nr. 137/2000 referitor la un **posibil comportament discriminatoriu** ce a avut ca scop sau a vizat încălcarea demnității umane.

Cât privește critica ce vizează faptul că, parcurgerea procedurii administrative cu caracter jurisdicțional prev. de OG nr.137/2000 aruncă îndoiala asupra legitimității procedurii datorită faptului că „acuzatorul” are rol și de „judecător”, Curtea o consideră neîntemeiată întrucât, pe de o parte, autosesizarea nu echivalează cu o „acuzăție” ci doar constată o faptă posibil discriminatorie, iar pe de altă parte, atât prin cuprinsul OG nr.137/2000 cât și cel al Procedurii interne de soluționare a petițiilor și sesizărilor a CNCD, celor reclamați li se conferă toate garanțiile procesuale și procedurale pentru a beneficia de o procedură administrativă legală și echitabilă. De altfel, reclamantul nu critică în vreun fel modul în care s-a desfășurat această procedură în fața CNCD sau că i-ar fi fost încălcat vreun drept, rezumându-se a

face trimitere la dispoziții din OG nr. 137/2000, fără a observa Decizia nr. 1096/2008 Curtea Constituțională referitoare la respingerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor capitolului II „Dispoziții speciale” secțiunea a VI-a „Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării” (art. 16-25) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare. Nu prezintă relevanță faptul că, deși nota de autosesizare face trimitere doar la articole de presă fără a exemplifica publicațiile respective, acestea fiind anexate notei și recunoscute, de altfel, de petent.

În concluzie, Curtea apreciază că nota de autosesizare este suficient motivată pentru a putea constitui un act apt pentru declanșarea procedurii în fața CNCD.

Cât privește starea de fapt, se reține că la data de 19.01.2012 reclamantul avea calitatea de director al cancelariei Instituției Prefectului Mureș.

Reclamantul a postat pe profilul său personal din rețeaua de socializare „Facebook” mesajul „Arbeit macht frei (*Munca te face liber*) - asta să înțeleagă protestatarii”. Susținerile acestuia cum că postarea nu a fost efectuată în calitate sa de director al cancelariei Instituției Prefectului Mureș ci în timpul său liber, în afara orelor de program iar contul său de pe rețeaua de socializare nu exista nicio referire la această calitate, nu poate fi reținută.

Astfel, în primul rând este de remarcat faptul că postarea mesajului a avut loc în contextul în care, în toată țara, aveau loc proteste ale unor persoane nemulțumite de situația socială și politică din România aceluși moment, acestora fiindu-le, de altfel, și destinat („.....așa să înțeleagă protestatarii”).

În al doilea rând, contrar susținerilor reclamantului, nu se poate face abstracție de calitatea acestuia. Instituția Prefectului este o instituție eminentamente politică, Prefectul numit de Guvern fiind reprezentantul acestuia pe plan local (Legea nr. 340/2004. În cadrul aparatului propriu de specialitate a prefectului se organizează și funcționează cancelaria prefectului, ca un compartiment organizatoric distinct, activitatea acesteia fiind coordonată de director, **care răspunde în fața prefectului**, în acest sens. De asemenea, în actul normativ de mai sus se prevede că *personalul din cadrul cancelariei își desfășoară activitatea în baza unui contract individual de muncă, încheiat, în condițiile legii, pe*

durata exercitării funcției de către prefect. Chiar dacă directorul cancelariei nu exercită o funcție publică, calitatea acestuia, dată de îndatoririle și responsabilitățile lui publice care au efect și asupra influenței pe care aceștia o au în comunitate, actele pe care le întocmește, impune ca exercitarea libertății de exprimare să fie supusă anumitor restricții, unei obligații de moderație și de rezervă, chiar și în situația în care persoana respectivă acționează ca un simplu particular. Nu poate opera automat o disociere între calitatea de persoană privată și de cea de deținător a unei poziții publice. Exprimarea doar a unei opinii, a poziției sale subiective, așa cum susține reclamantul, semnifică în fapt formularea unei judecăți de valoare cu privire la un anumit fapt social, respectiv, în speță, protestele. Libertatea de exprimare nu este nelimitată și nu este singurul drept protejat de CEDO și Constituția României iar libertatea fiecărui individ își regăsește limita în punctul în care începe libertatea celui alt. **Dincolo de toate acestea, trebuie observat însă că OUG 137/2000 sancționează fapta independent de dacă a fost săvârșită de o persoană publică sau de un simplu particular**, iar referirile din cuprinsul hotărârii atacate la calitatea sa de director al cancelariei Instituției Prefectului Mureș nu afectează, față de cele de mai sus, legalitatea acesteia.

Cât privește critica recurentului cum că fapta reclamată nu intră sub incidența prevederilor art.2 alin.1 și art.15 din OG nr.137/2000, Curtea apreciază că și aceasta este nefondată pentru următoarele considerente:

Potrivit art. 2 alin. 1 din OG nr. 137/2000, *prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.*

De asemenea, art. 15 dispune că, *constituie contravenție, conform prezentei ordonanțe, dacă fapta nu intră sub incidența legii penale, orice comportament manifestat în public, având caracter de propagandă naționalist-șovină, de instigare la ură*

rasială sau națională, ori acel comportament care are ca scop sau vizează atingerea demnității ori crearea unei atmosfere de intimidare, ostile, degradante, umilitoare sau ofensatoare, îndreptat împotriva unei persoane, unui grup de persoane sau unei comunități și legat de apartenența acestora la o anumită rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială sau la o categorie defavorizată ori de convingerile, sexul sau orientarea sexuală a acestuia.

În analiza faptei, respectiv folosirea sintagmei „Arbeit macht frei” (Munca te eliberează), Curtea apreciază că important este, nu sensurile pe care aceasta le are de la originile sale sau filozofice care i-au fost date de-a lungul vremii, ci, acel sens care s-a întipărit în conștiința largă, populară și, nu lipsit de importanță, contextul în care ea a fost folosită. Din acest punct de vedere, nu prezintă relevanță juridică în speță sensul pe care reclamantul a intenționat să-l folosească, nici pregătirea sa profesională care i-a permis să aibă un contact profesional cu lucrările filozofice care consacra o anumită idee a mesajului incriminat, cei cărora mesajul le-a fost adresat fiind oameni simpli, motiv pentru care, de altfel, reclamantul a ținut să și-l traducă în limba română.

Astfel, sloganul „Arbeit macht frei”, a fost plasat de naziști la intrarea lagărelor de exterminare, ascunzând cea mai odioasă și sinistră lozincă nazistă în spatele căruia se ascundeau acte criminale fără precedent – cei închiși în lagăre nu se eliberau „prin muncă”. Dimpotrivă, erau trimiși în camerele de gazare, așa încât, a rămas în conștiința populară ca un îndemn de un cinism și sarcasm fără margini adresat deportaților, simbolizând atrocitățile Germaniei Naziste.

Cât privește caracterul public al faptei, Curtea apreciază ca fiind temeinice și legale reținerile CNCD din hotărârea atacată (pct. 5.6). Astfel, rețeaua de socializare Facebook, nu poate echivala, sub aspectul controlului mesajelor difuzate cu o căsuță poștală electronică. Profilul său personal pe Facebook chiar dacă este accesibil doar prietenilor adică unui grup restrâns de persoane, tot public este, oricare dintre „prietenii” putând distribui informațiile postate de titularul paginii, aspecte pe care reclamantul îl cunoștea.

De asemenea, susținerile reclamantului privind lipsa sa de vinovăție, Curtea le consideră neîntemeiate. Utilizarea în sine a afirmației „Arbeit macht frei”, într-un cadru public sau accesibil

publicului cu ocazia exprimării unei opinii referitoare la o anumită categorie de persoane (protestatarilor), provoacă fără nici un dubiu asocierea acesteia cu sentimente de dispreț, repudiere, intoleranță, așa încât, reclamantul nu poate susține că a acționat fără vinovăție. Pe de altă parte, nu pot fi reținute nici susținerile potrivit cărora prin postarea mesajului nu a urmărit lezarea demnității umane câtă vreme, așa cum s-a arătat mai sus, utilizarea acestui slogan, asociat în conștiința populară cu ororile nazismului, dovedește intoleranța acestuia față de drepturile civile ale protestatarilor, consecința fiind lezarea demnității acestora.

Într-adevăr, în practica CNCD, exprimată cu ocazia soluționării unei spețe în care s-a examinat dacă o anumită expresie, care are mai multe sensuri, poate constitui discriminare s-a afirmat că datorită faptului că acea expresie are mai multe înțelesuri, folosirea acesteia într-un anumit context nu poate constitui discriminare și nu este în măsură să atragă răspunderea contravențională, nu poate fi reținută întrucât, în speța respectivă sensurile care se puteau da acelei expresii erau relativ „egale” în percepția oamenilor, nefiind cazul cu expresia „Arbeit macht frei”.

Critica ce vizează ingerința în dreptul reclamantului la libera exprimare, ingerință care, în opinia sa, nu respectă exigențele art.10 alin.2 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, este, de asemenea, nefondată. Necesitatea protejării demnității umane raportat la circumstanțelor concrete ale faptei imputate a impus o măsură proporționată din partea CNCD, iar aplicarea sancțiunii contravenționale nu a reprezentat o ingerință nepermisă de lege în dreptul său la liberă exprimare. Așa cum s-a analizat mai sus dreptul reclamantului la libera exprimare este supus anumitor restricții, neputându-se opera automat o disociere între calitatea sa de persoană privată și de cea de deținător a unei poziții publice. Pe de altă parte, într-adevăr, prin sancționarea sa contravențională a operat o ingerință a statului în dreptul său de exprimare însă, raporta la valoarea care trebuie apărată, demnitatea umană, protejarea acesteia de orice intimidări, ostilități, degradări, umiliri și ofensări, ingerința este proporțională. Astfel, fapta este sancționată doar contravențional și nu penal iar cuantumul amenzii este de 1000 lei, în timp ce, salariul mediu net pe economie era la data aplicării sancțiunii de 1.609 lei iar salariul minim de 700 lei. Așadar, nu se poate susține că ingerința este vădit disproporționată, așa cum susține reclamantul.

Pentru toate aceste considerente, Curtea consideră hotărârea CNCD ca fiind temeinică și legală, acțiunea reclamantului urmând a fi respinsă ca nefondată.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE**

Respinge acțiunea în contencios administrativ formulată de Mircea Munteanu Nicolae, cu domiciliul în xxxxxxxxxx, în contradictoriu cu Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, cu sediul în București xxxxxx.

Cu drept de recurs în 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din 17 ianuarie 2013.

**Președinte,
Adela Vintilă**

**Grefier,
Doina Pop**

Red.A.V.
Tehnored.E.S.
4 exp.
Data concept.22.02.2013
Data tehored.22.02.2013